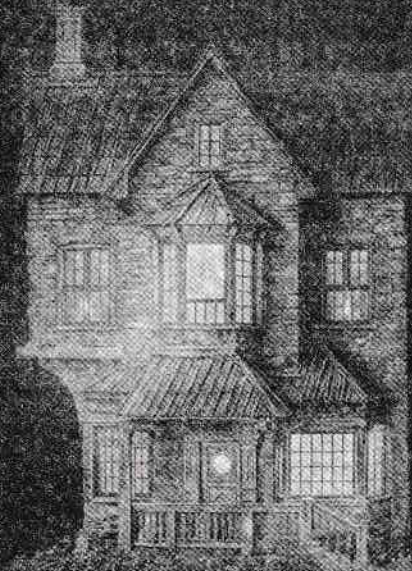

LBRIS

We know
books

SOPHIE AUSTIN

Traducere din engleză
de Bogdan Voiculescu

Librăria
lampagiului

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

12 mai 1899

Conacul Riccall, Riccall, Yorkshire

Evelyn Seaton a privit cum respirația ei aburește geamul și, cu un calm dezmințit de bătaile puternice ale inimii, a spus:

— Bessie, o mulțime de străini se apropie de casă.

Șase trăsuri negre au pătruns huruind pe poartă, urmând cotiturile aleii imaculate a conacului. Praful răscolit de roți dădea impresia că un șarpe uriaș alunecă spre casă în lumina soarelui de dimineață, venind să le înfulece dintr-o înghițitură.

Bessie s-a dus lângă ea și a inspirat scurt.

— Par să fie care de poliție, domnișoară.

— Un batalion întreg, a spus Evelyn, privind apropierea la trap a cailor.

Erau de rasă Shire, mari și mițoși, selecționați pentru transportul greutăților mari, și Evelyn s-a întrebat de ce sosiseră atât de mulți oameni, cu care atât de mari.

Începeau să coboare și să se adune pe drumul pietruit. Nu se putea să fie agenți ai poliției locale, pentru că nu se găseau atât de mulți nici în întregul Yorkshire. Și acum priveau spre ferestre, cuprinși, fără îndoială, de același sentiment care îi copleșea pe toți când vedeau întâia oară conacul Riccall: uimire. Această uriașă casă veche, acest leviatan construit din blocuri de gresie acoperite cu glicină, ar fi fost suficient de încăpătoare pentru a găzdui un regiment întreg în dormitoare, însă acum îi adăpostea doar pe Evelyn, pe

mama ei și pe puținii servitori pe care și-i mai permiteau. Dar poate că domnii sosiți nu știau asta. Poate că vor cere să vorbească cu stăpânul casei.

Și mama ei ar fi fost doborâtă din nou de melancolie.

Evelyn a inspirat adânc și și-a smuls ochii de la fereastră.

— Bessie, indiferent despre ce e vorba, cred că ar fi mai bine să-i primesc eu. Știi că mama se trezește târziu în ultima vreme și, mai mult, încă e prea...

A închis buzele în calea cuvântului. *Fragilă* nu era un adjectiv demn pentru a o descrie, pentru că, de obicei, era nespus de vioaie și plină de viață, dar de la un timp o învăluia o tristețe grea ca un giulgiu.

Evelyn făcuse tot ce-i trecuse prin minte pentru a o înveseli și, văzând că nu reușește, încercase să o provoace, intrând în camera în care luau micul-dejun în ținute din ce în ce mai ridicole: pantaloni bufanți largi, pentru ciclism, jobene, chiar și perle – pentru că, dacă era ceva ce ar putea să o trezească pe mama ei din această stupoare, erau cu siguranță perlele purtate înainte de ora șase seara –, dar toate eforturile lui Evelyn fuseseră răsplătite doar cu scurte priviri distrase, cu oftări și cu o senzație amară care îi provocase dureri atât de neplăcute în stomac, încât își închipuia că înghițise tristețea mamei sale. Criza păruse să treacă în zilele dinaintea Crăciunului, dar, odată cu sosirea primăverii, mama ei căzuse din nou în apatie. Se izolase în camera sa, formând un contrast ciudat cu topirea zăpezilor și cu mirosul tot mai dulce al aerului.

— Să-i primești, domnișoară? a întrebat Bessie, încrunându-și chipul lat și zbârcit. Cu tot respectul, nu știu dacă e cea mai bună idee.

— Of, haide! Pot să fiu o gazdă fermecătoare dacă vreau. Așadar, cred că un costum ar fi potrivit. Poate acela din tweed?

Grimasa lui Bessie sugera altceva.

— Ce crezi că vor?

— Probabil că s-au rătăcit, a spus Evelyn, cu o convingere care, de fapt, îi lipsea.

— Dar n-ai cum să te rătăcești în Riccall! a pufnit Bessie. Până să-ți dai seama că ai intrat în sat, ai și ieșit din el. Și cred că totuși ar fi mai bine să o așteptăm pe mama ta.

Atunci a răsunat clopoțelul, cu trei smucituri scurte, ca și când persoana din spatele ușii nu avea timp sau răbdare ori poate îi lipseau și una, și alta. Evelyn a clătinat din cap.

— Aș prefera să nu o supărăm pe mama, dacă se poate. Ar trebui să pot primi și eu câțiva musafiri. Doar am douăzeci și patru de ani.

— Da, domnișoară, dar uneori ești cam directă la vorbă. Pe cei ca mine nu îi deranjează, dar domnii de la intrare s-ar putea să se supere.

Evelyn și-a dat ochii peste cap.

— Nu sunt prea directă – sunt doar sinceră.

— Tocmai, a spus Bessie, dar tot s-a dus la șifonier și a tras cu putere de ușile mari, scârțâitoare. Oamenilor nu le place sinceritatea.

— Nu-i adevărat. Eu cred că oamenii care susțin că le displace sinceritatea se displac, de fapt, pe ei înșiși. De aceea se simt atât de jigniți când le spun adevărul. În fond, dacă nici măcar ei nu și-l spun, atunci de ce să permită cuiva ca mine să-l pomenească?

Bessie și-a strâns buzele într-o linie subțire.

— Tocmai de asta ar fi mai bine ca mama ta să-i primească pe acești domni cu aer oficial. Ai tendința să spui lucruri ciudate.

Evelyn a pufnit și a lăsat-o pe Bessie să-i lege corsetul în jurul taliei, ținându-l pe loc ca să-i poată trece panglica prin ochetii de la spate. La parter, clopoțelul de la ușă a sunat din

nou. De data aceasta, a fost tras de patru ori, cu și mai mult zgomot, iar inima lui Evelyn și-a grăbit bătăile.

— Am făcut și eu o observație la balul debutantelor și, brusc, toți consideră că *spun lucruri ciudate*.

— Doar i-ai spus lui lady Violet că e o tirană.

— Ceea ce și este.

— I-ai spus și că e dușmănoasă cu ceilalți pentru că, în secret, se dușmănește pe sine.

— Ceea ce cred sincer.

— Dar nu-ți dai seama, domnișoară? Nu se cade să spui așa ceva! *În niciun caz* când ești prezentată în societate.

Odată corsetul legat, Evelyn s-a întors și și-a tras bluza peste cap, desprinzându-și din agrafe câteva bucle întunecate.

— Știi ce cred eu? a întrebat, cu vocea înăbușită de măta-sea subțire, de culoare crem. Că viața ar fi mai simplă dacă oamenii ar spune mai des ce gândesc. N-ar fi frumos?

— Nu, domnișoară, a zis Bessie. Nu ar fi frumos. Cred că toți s-ar supăra.

— Ei bine, eu nu m-aș supăra, a concluzionat Evelyn, încheind nasturii fustei din tweed.

Rezultatul a fost tocmai înfățișarea de directoare școlară severă pe care o dorea, deși costumul era mai potrivit pentru mersul pe bicicletă decât pentru înfruntarea unui grup de bărbați îmbrăcați în uniformă. Dar era sfârșitul secolului și moda trebuia să se adapteze.

Bessie a încheiat și ultimul nasture al jachetei lui Evelyn și a spus încet:

— Poate că aduc vești despre tatăl tău? Până la urmă, n-am mai aflat nimic despre el de când au apărut articolele acelea în ziare...

Evelyn a tresărit.

— Nu vom pomeni acele articole. Nici acum, nici în veci. În niciun caz de față cu mama!

— Bineînțeles, domnișoară, a spus Bessie, înroșindu-se în obraji. N-aș îndrăzni...

— Știu, a răspuns tânăra, întâlnindu-i privirea în oglindă și zâmbindu-i cu amărăciune. Ai putea acum să te duci și să-l rogi pe domnul Deeley să-i primească înăuntru pe bieții oameni, ca să nu mai tragă de clopot? Dacă mama nu s-a trezit deja, probabil că se va trezi la al treilea rând de smucituri.

Servitoarea a plecat, dar Evelyn nu s-a grăbit să o urmeze. A înălțat bărbia și s-a privit în oglindă, încercând să-și ascundă trepidatia în umerii încordați, în capul ușor înclinat în față și în falsa hotărâre din adâncul ochilor întunecați. Era convinsă că va avea curajul să înfrunte provocarea care o aștepta la parter, chiar dacă aceasta nu apăruse dintr-o simplă greșeală – doar că ar fi preferat să nu fie necesar. În ultimii doi ani, avusese nevoie de mult curaj pentru a îndeplini chiar și cele mai simple sarcini, fapt care începea să o istovească.

— Dar, dacă așa voi reuși s-o protejez pe mama, atunci merită.

Și-a ridicat degetele tremurătoare la nasturii jachetei și s-a asigurat că sunt încheiați. Apoi s-a întors și a pornit spre scări, spre oamenii care o așteptau la capătul lor.

În camera goală pentru micul-dejun, masa era pusă pentru două persoane, cu ouă fierte, friptură de porc rece, pâine proaspăt coaptă și marmeladă făcută în casă. Lumina soarelui pătrundea prin ferestre în franjuri conturate de glicina înflorită de afară și mângăia picturile în ulei atârinate de pereți, brăzdând aerul cu dungi sclipitoare. De obicei, licăririle intermitente îi supărau ochii, dar astăzi Evelyn le era recunoscătoare tulpinilor șerpuitoare care acopereau casa, pentru că îi ofereau o oarecare intimitate, o barieră între ea și bărbații îngrămădiți pe gazon ca niște gândaci.

— Percival?

Valetul și-a ițit capul de după ușă, sugerând că se plimba încoace și-ncolo de o vreme, iar chemarea ei îl luase prin surprindere.

— Poți să-l poștești înăuntru pe șeful cavaleriei care s-a adunat la ușa noastră.

Percival a început să se foiască.

— Domnul Deeley mi-a cerut să aștept deșteptarea stăpânei înainte de a primi pe cineva în casă.

— Nu, îl voi primi chiar eu, a spus Evelyn. Chiar acum.

Cu o tresărire pe chip, Percival a spus totuși:

— Îndată, domnișoară.

Și s-a răsucit pe călcâie.

Evelyn s-a așezat la masă pe locul ei obișnuit, cu fața spre fereastră, și și-a șters palmele transpirate de materialul moale al fustei. Poate că era vorba despre cine știe ce exercițiu polițienesc sau despre antrenamente militare. Poate că domnii nu veneau de la poliție, ci de la armată. S-a întrebat dacă n-ar fi mai înțelept să ia loc de cealaltă parte a mesei, pentru ca soarele să nu-i intre ochi, apoi s-a gândit că poate nici n-ar trebui să stea așezată. Oare comandantul va presupune că se pregătește să ia masa, în loc să primească un musafir? Poate că ar fi fost mai bine să-i ceară lui Percival să-l primească în salon, dar era prea târziu. S-a mulțumit să se plimbe în tăcere dintr-un capăt în celălalt al încăperii, măsurându-și pașii după ritmul ticăitului molcom al orologiului din colț, al cărui pendul auriu răsfrângea strălucirea soarelui în ochii ei câprui-închis.

Percival a intrat cu mișcări repezite.

— Vă caută șeful serviciului de poliție din Londra.

— Din Londra? a repetat ea, simțind cum i se întetesc vibrațiile zumzăitoare din stomac. Poștește-l înăuntru!

I-a ascultat apropierea, urmărind zgomotele grele pe care

le făceau ghetele lui pe dușumea, dar bărbatul care a apărut în cameră era surprinzător de suplu. S-a grăbit să-și dea jos pălăria, descoperind un cerc de chelie aproape perfect, înconjurat de fire de păr cărunte și subțiri.

— Doamnă Seaton. Începusem să cred că nu e nimeni acasă.

Evelyn i-a citit nerăbdarea în mușchii încordați ai gâtului, în tremurul care părea să-i fi cuprins brațele și picioarele.

— Doamna Seaton e mama mea, a spus ea, întinzându-i mâna. Eu sunt Evelyn Seaton.

Musafirul i-a zâmbit amabil, dar cu o tresărire în buze.

— Mă numesc Watts, sunt comisar de poliție. Mama dumneavoastră e... plecată?

— Doarme, a răspuns Evelyn. Și nu aș vrea să o trezesc.

Bărbatul și-a dres glasul. Se ferea să o privească în ochi, dar asta nu era ceva neobișnuit. Evelyn fusese atenționată de mai multe ori că tinde să fie *excesiv de francă*, dar aceasta i se părea o judecată nedreaptă. Pur și simplu le acorda interlocutorilor întreaga ei atenție nestrămutată, ceea ce cu siguranță era mai politicos decât ce făcea polițistul – se holba la portretul strident al străbunicului ei, primul baron Seaton, în care apărea purtând o perucă albă, cu șuvițe răsucite, cum dictase moda secolului anterior.

— Cu tot respectul, vă propun să o treziți. Am venit în persoană, așa cum am promis, și, având în vedere caracterul... *sensibil* al problemei, îmi închipui că ar prefera să audă ce am de spus.

— Cu tot atât de mult respect, domnule comisar Watts, nu voi face asta.

I-a oferit zâmbetul ei cel mai fermecător.

— Așadar, dacă am încheiat formalitățile introductive, ați vrea să îmi spuneți de ce ne vizitați la micul-dejun însoțit de un batalion întreg de polițiști?

Bărbatul a strâns din buze, aruncând o privire exasperată spre ușă.

— Și, dacă vă gândiți să întrebați de stăpânul casei, răspunsul este *nu*, nu e aici. Așadar, *trebuie* să vorbiți direct cu mine.

— Știu că nu e aici, domnișoară Seaton, a spus bărbatul, cu o notă de compătimire în glas. E în Londra, într-o casă de arest preventiv. De aceea am venit.

Lumina din încăperea a încremenit și, odată cu ea, a încremenit și respirația lui Evelyn.

— O casă de arest preventiv?

Mai auzise acest termen, dar nu își amintea în ce context.

— În astfel de locuri sunt reținuți marii datornici, pentru a avea răgaz să adune banii pe care-i datorează*. Iar tatăl dumneavoastră datorează mulți bani.

Cuvintele i-au alunecat pe șira spinării ca un fior. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, pentru că tatăl ei reușea mereu să găsească mijloace tot mai *inventive* de a le face de rușine pe ea și pe mama ei.

Dar să aibă datorii?

Asta era ceva nou.

— Cum să datoreze bani? a întrebat, cu un tremur ușor în glas. Cui să-i datoreze?

— Sunt mai mulți reclamânți, domnișoară Seaton, a spus comisarul Watts, șuierând printre dinții îngălbeniți. Și suma e mare – prea mare. De aceea am venit. Mă tem că trebuie să sechestrăm bunurile tatălui dumneavoastră, împreună cu produsele agricole disponibile și cu orice alt câștig

* În original: *sponging-house*, de la *sponge* (burete). În aceste locuri, contra unor sume exorbitante, erau reținuți temporar rău-platnicii înainte de a fi judecați și trimiși la închisorile pentru datornici, în speranța că, fiind astfel imobilizați, vor dispune predarea sumelor datorate, pentru a evita condamnarea propriu-zisă. În acest fel, erau „storși” de bani, așa cum s-ar storcea un burete (n.t.).

obținut de pe urma pământului, a explicat, arătând în jur cu o mișcare șovăielnică a mâinii. Pentru a fi scoase la mezat.

Așadar, de aceea aduseseră carele și caii de povară. Lui Evelyn i s-a uscat gura și, când a vorbit, vocea nu i-a mai fost la fel de fermă.

— Dar tata e proprietarul tuturor lucrurilor din casă – până la ultima pernă, până la ultima lingură. Doar nu puteți... doar nu le veți lua pe toate?

S-a întors spre portretul străbunicului ei. Era un tablou ridicol, plin de pompă și de grandoare.

— Cine ar avea atât de puțină minte încât să liciteze pentru străbunicul meu, George?! Nu puteți să luați totul!

— Ba da, draga mea. Mă tem că pot.

Mama ei spusese asta și, întorcându-se, Evelyn a văzut-o în prag pe lady Cecilia Seaton, cu părul blond-castaniu prins cu grijă la spate, îmbrăcată cu o rochie sobră, cenușie, care o făcea să pară mai în vârstă, mai palidă.

— Cu șeptelul confiscat și cu banii pe care îi vor obține prin licitarea bunurilor noastre, acești domni speră să acopere datoria tatălui tău.

Evelyn a simțit că i se răsuțește ceva în piept.

— Știi?

— Tatăl tău mi-a scris la începutul primăverii, a spus Cecilia, pășind în cameră.

Așadar, de aceea căzuse din nou în tristețea sa adâncă. Pentru că tatăl ei îi dăduse de veste – o prevenise.

Cecilia și-a întors ochii, care de obicei erau de un căprui cald, spre polițist și l-a fixat cu o privire rece și pustie.

— Totuși, John mi-a promis că nu va fi nevoie să vindem proprietatea.

— Decizia îi va reveni mandatarului desemnat de curte, doamnă Seaton, a spus polițistul, cu ochii plecați.

— *Să vindem proprietatea?* a repetat Evelyn.

O pătrundea o spaimă rece, care îi îngheța mâinile și îi îngreuna respirația.

— Unde am putea să locuim dacă nu în casa asta? Și servitorii? Atâți câți ne-au rămas după plecarea tatei? Și Bessie! Ei ce vor face?

— Același lucru pe care îl vom face și noi, a spus mama ei încet, oftând. Trebuie să plece.

Evelyn a auzit un icnet în spatele ușii și sunetele unor pași grăbiți care s-au depărtat pe coridor.

Polițistul s-a foit stingher de pe un picior pe celălalt.

— Vi se permite să luați câteva haine și bunuri personale, dar niciun obiect primit în dar de la baron. Nimic vizat de hotărârea judecătorească.

Evelyn a strâmbat din buze.

— Ce idee absurdă! Toate lucrurile noastre au fost plătite de tata. Vreți să luați rochiile de pe noi? Să ne luați pantofii din picioare? a izbucnit ea, mai pătimaș decât ar fi vrut, și mama ei i-a adresat o privire muștrătoare.

— Evelyn, te rog! Domnul acesta nu are nicio vină și isteria ta nu ne va ajuta cu nimic.

— *Isteria* mea? a repetat ea, întorcându-se uluită spre mama ei. În asemenea împrejurări, cred că sunt îndreptățită să-mi spun și eu părerea, nu crezi?

— Nu aici și nu acum! a răbufnit vocea mamei în încăperea, ca o șfichiuire de bici. Ești fiica unui baron. Te rog să te porți ca atare!

Evelyn a simțit cum sângele i se adună în obraji și comisarul Watts s-a uitat la ea ca la un pui de pisică care scâncește.

— Sunt convins că nu va fi nevoie să verific unul sau două geamantane. Dar, dacă veți încărca o trăsură întreagă, va trebui să o inspectez pentru a mă asigura că nu luați niciun obiect vizat de ordonanța *feri facias**.

* În dreptul englezesc, hotărâre judecătorească executorie emisă în vederea sechestrării bunurilor unui datornic (n.t.).

— Unul sau două geamantane?

Evelyn a înghițit în sec și răzvrătirea furioasă i s-a mai potolit, lăsând în urmă doar o amărăciune pustiitoare.

— Vreți să ne adunăm viețile în *unul sau două geamantane*?

— Te va ajuta Bessie, a spus mama ei, apucând-o de mână și strângând-o cu atât de multă putere, încât i-a provocat dureri.

— Dar unde putem să mergem? Unde vom locui?

— Vom merge la mătușa mea Clara, în York, a răspuns mama, pe un ton mai puțin ferm, mai puțin sigur. Îi vom cere casă și masă.

Evelyn a făcut ochii mari.

— Dar mătușa Clara nu ne invită nici măcar la ceai! Chiar crezi că ne va permite să locuim cu ea?

— Sinceră să fiu - iar când mama ei a privit-o în față, Evelyn a înțeles că și ea îmbrăcase mantia unei dârzenii false, sub care se fărâmița încet -, nu știu. Dar nu îmi vine în minte altcineva la care am putea să apelăm.

— Atunci îmi voi face bagajele, a spus Evelyn încordată și, întorcându-se, a ieșit repede din cameră, pentru ca domnul chel și grăbit să nu o vadă plângând.

Evelyn s-a sprijinit de balustradă, ștergându-și repede obraji. Nu își putea imagina cum ar fi viața dacă nu ar coborî pe scara aceasta în fiecare dimineață, plimbându-și mâna pe ramele de lemn sculptat ale tablourilor, privind cum fărâme minuscule de aur se desprind de pe ele și îi pudrează degetele – dacă nu s-ar furișa pe lângă armura din colț, de teamă să n-o dărâme, iar farfuriile agățate de perete, lăsate de bunicul ei, nu ar zornăi în clipa în care ar trece pe lângă ele tropăind.

S-a întrebat cum va arăta vestibulul acesta golit de conținut și de cinz, de scaunele cu spătarele capitonate cu catifea, de podoaabele bunicului ei și de gramofonul din colț.

Apoi a inspirat scurt și s-a ciupit de dosul mâinii. *Trebuie să-mi fac bagajele.* Pentru că simțea că se clatină, anticipa hăul care o aștepta dincolo de marginea prăpastiei și încă nu era pregătită să se prăbușească în el. Încă erau lucruri de făcut, sarcini de ordin practic spre care să-și îndrepte atenția. Trebuia, pur și simplu, să-și adune emoțiile și să le pună deoparte pentru mai târziu. *Alături de toate celelalte bunuri ale ei.*

Cele două geamantane nu i s-au părut deloc suficiente și, în cele din urmă, Evelyn și-a împachetat și reîmpachetat lucrurile în patru valize, dar, chiar și așa, nu a reușit să includă decât cinci perechi de pantofi, o rochie de casă, un

capot, patru rochii de zi, o pelerină, costumul ei de călărie și o singură rochie de seară verde-smarald. I-au trebuit și cutii separate pentru pălării și, când ea și Bessie au încheiat lupta împotriva geamantanelor supraîncărcate, legându-le în sfârșit cataramele și așezându-le pe pat, Evelyn s-a întrebat dacă polițistul compătimitor venit de la Londra va dori să verifice dacă a luat pe ascuns ceva din argintărie.

La amiază erau gata de plecare și Evelyn a îmbrățișat-o strâns pe Bessie, străduindu-se din răspuțeri să nu verse lacrimi pe gulerul ei dantelat.

— Eu mă voi descurca, domnișoară, a spus ea și a mângâiat-o pe spate. Cameristele cu experiență au mereu căutare. Mai curând îmi fac griji pentru tine. Cum vei trăi fără venit, fără perspective? Ce veți face tu și mama ta?

Atunci Evelyn a simțit cum cutia din inima ei se deschide ușor și un gând se strecoară afară. *Are dreptate. Nu îți pierzi doar locuința, ci și toți banii.*

— Nu te teme pentru noi! a spus repede, dându-se înapoi. Ne vom descurca. Ne-am descurcat și până acum.

— Ești un spirit dârz, draga mea, a spus Bessie, ciupind-o afectuos de bărbie. Să nu uiți asta.

Abia când ușa trăsorii s-a închis și Evelyn a rămas singură cu mama ei înăuntrul compartimentului zdruncinător, iar adierea vântului le-a adus la fereastră parfumul de flori sălbatice și de iarbă umedă, frica a covârșit-o ca un talaz atât de înalt, încât i s-a părut că se îneacă.

— Îl urăsc! a spus și, închizând ochii, s-a rezemat de spătarul îmbrăcat în piele al banchetei, lăsându-se în voia hurdăciilor. Îl urăsc pentru ce ne-a făcut.

— Dacă aș fi bănuț că se va ajunge aici, ți-aș fi spus mai de mult, a zis mama ei, aplecându-se și așezându-i împăciuitoare mâna pe genunchi. Dar tatăl tău mi-a promis – *mi-a promis* că nu vom pierde casa.

Evelyn i-a aruncat o privire incredulă, dar Cecilia se uita afară. Părea seninătatea întruchipată, ținându-și mica geantă în poală, cu pălăria prinsă frumos de păr. Până și ținuta ei dădea impresia că merg să viziteze prieteni, pentru că îmbrăcase o rochie de zi de un albastru discret, cu margini negre, elegante.

— Cum poți să fii atât de calmă? Chiar nu ai *nimic* de spus despre toate acestea?

Mama ei a inspirat adânc și Evelyn a privit cum soarele îi reliefează pomeții și îi sclipește în ochi, prefăcându-le culoarea într-un auriu bogat. Cecilia era de o frumusețe luxuriantă, cum se găsea în picturile decadente în ulei.

— Am avut două luni ca să mă împac cu situația, a zis într-un final, coborând vocea. Două luni în care am sperat ca ziua aceasta să nu mai vină, temându-mă de ea, întrebându-mă dacă ar fi mai bine să îți spun și să te pregătesc sau să îl cred și să te protejez, iar acum, când ziua a venit și toate s-au prăbușit în jurul nostru, mă simt doar...

A oftat îndelung și grav.

— ... ușurată. Așteptarea mă omora.

— Dar, de data asta, am pierdut totul din cauza greșelilor lui! Nu ajungea că a luat cu el la Londra trei sferturi dintre servitori și ne-a lăsat cu casa goală? Și, înainte de asta, că mi-a distrus prezentarea? Și sezoanele londoneze care au urmat*?

* Sezonul londonez (*the social season*) reprezintă perioada din an, cuprinzând primăvara și vara, în care elita socială a Regatului Unit își părăsea moșiile și se reunea în capitală pentru a lua parte la diverse evenimente festive și politice. Aceste întruniri erau totodată ocazii ideale pentru introducerea generațiilor tinere în societate. În epoca descrisă în roman, tradiția impunea prezentarea formală a tinerelor debutante înaintea reginei, cu respectarea unei etichete riguroase (n.t.).

— Nu poți da vina pe tatăl tău pentru sezoanele tale nereușite, a spus Cecilia. Ai petrecut fiecare seară, în fiecare sală de bal, ascunsă într-un colț al încăperii.

— Pentru că reputația tatei ne-a precedat sosirea și toți bărbații au dansat cu mine doar ca să afle noutăți despre investițiile intermediare de el în America. A fost *îngrozitor*.

Cecilia s-a întors spre fiica ei cu un amestec de înțelegere și milă.

— Scumpa mea, în asemenea împrejurări nu putem face nimic. Tatăl tău nu poate fi supus dorințelor tale, așa cum nu poți ordona soarelui să strălucească. Cel mai bine e să te resemnezi și să te lași purtată de curent.

Lui Evelyn i se părea o idee detestabilă. Simțea cum furia îi înnoadă stomacul, cum îi zvâcnește în piept.

— Nu vreau să trăiesc la cheremul nesăbuintei altuia, mamă! a spus. Nu vreau să-mi pun încrederea în cineva și apoi să privesc neputincioasă cum sunt condusă peste marginea unei prăpastii. Nu e înțelept să oferi cuiva atât de multă putere asupra vieții tale, chiar dacă iubești persoana în cauză. *Mai ales* dacă o iubești.

Mama ei a privit-o câteva momente, cu o expresie indescifrabilă.

— Evelyn, draga mea, dacă gândești așa, atunci niciodată nu vei avea încredere în nimeni.

— Poate că e mai bine așa, a spus, întorcând privirea spre câmpurile care alunecau pe lângă ele, care nu le mai aparțineau și pe care deja se înălțau spicele. Poate e chiar cel mai bine.